

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **T. M. D.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2023, č. j.: CPR-2632-5/ČJ-2023-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2023, č. j.: CPR-2632-5/ČJ-2023-930310-V230, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 10. 11. 2022, č. j.: KRPA-362691-16/ČJ-2022-000022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle ustanovení § 120a z.p.c. na žalobce nevztahují

důvody znemožňující jeho vycestování; doba k vycestování byla žalobci stanovena v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyla zhodnocena přiměřenost délky správního vyhoštění, žalobce zde má družku a jejího syna, občana České republiky, žalobce má čistý trestní rejstřík, správní orgány nevyslechly jeho družku k dopadům vyhoštění na ni a jejího syna, žalobce sdílí společnou domácnost s občanem České republiky. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitý právní pojem, což nebylo reflektováno, nebyla splněna hlediska, jež jsou nutná k zvážení takového neurčitého právního pojmu, žalobce žije na území České republiky 16 let, má zde stabilní zázemí a žije zde s družkou a jejím synem. Doba stanovená k vycestování je nedostatečná, je velmi krátká, navíc se od ní odečítá doba mezi doručením rozhodnutí a podáním žaloby. Forma i délka uloženého opatření je nepřiměřená, totéž platí pro dobu stanovenou k vycestování.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovila s žalobou nesouhlas. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, řádně se vypořádala s otázkou přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu, jeho délka pak byla uložena v zákonném rozpětí, žalobce nerespektoval právní předpisy upravující pobyt cizinců, oproti správnímu řízení nebyla v žalobě uplatněna nová námitka, od opatření nebylo možno upustit, napadené rozhodnutí je zákonné, k žádnému pochybení nedošlo. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 12. 2. 2021, č. j.: KRPA-40157-11/ČJ-2021-000022-50, byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie dle ustanovení § 50a odst. 2 písm. a) bodu 2 z.p.c.; dle odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalobce dne 12. 2. 2021 dostavil na policii k vyřešení svého pobytu, byl zjištěn nelegální pobyt ode dne 5. 2. 2021 do dne 12. 2. 2021. Následně byl žalobci vydán výjezdní příkaz s povinností vycestovat do dne 11. 4. 2021 (výjezdní příkaz z moci úřední – záznam ze dne 12. 2. 2021, č. j.: KRPA-40157-12/ČJ-2021-000022-50).
6. Dne 9. 11. 2022 byl žalobce zastaven hlídkou policie, protože při řízení motorového vozidla používal mobilní zařízení, povolení k pobytu nepředložil a byl zjištěn jeho neoprávněný pobyt (úřední záznam ze dne 9. 11. 2022, č. j.: KRPA-362691-2/ČJ-2022-001411).
7. Dne 10. 11. 2022 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-362691-10/ČJ-2022-000022-SV).
8. V rámci svého výsledku dne 10. 11. 2022, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-362691-12/ČJ-2022-000022-SV, žalobce mj. uvedl, že na současné adrese bydlí asi rok, v bytě, který patří jeho kamarádovi, bydlí tam s přítelkyní vietnamské státní příslušnosti s přechodným pobytem v České republice a jejím nezletilým synem s francouzským občanstvím, do České republiky přicestoval roku 2007, do 11. 4. 2021, kdy k tomu byl povinen, nevycestoval kvůli covidu, pro své vycestování nedělal nic, žádné řízení o povolení k pobytu s ním neprobíhá, v České republice nemá žádné příbuzné, ve vlasti má manželku a syna, v České republice nemá žádný majetek, peníze si vydělává občasnými

brigádami, je zdravý, nemá důvod bránící mu ve vycestování, nemá sjednané zdravotní pojištění, penězi na vycestování disponuje, v EU nemá osobu, vůči níž by jeho vycestování bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, má zde sice přítelkyni a jejího syna, ale chce vycestovat za synem a manželkou, nemá zde žádný pobyt a nemůže vydělat dostatek peněz pro život, jeho přítelkyně o tom ví a předpokládá, že vycestuje do Vietnamu, přičemž budou muset ukončit svůj vztah a on se vrátí do Vietnamu, přítelkyně se svým synem proto nejsou žádnou překážkou v jeho vycestování, s přítelkyní se dali dohromady na počátku roku 2022 a začali spolu bydlet, pomáhá s hygienou přítelkynina syna a vodí jej do školky, přítelkyně pracuje v nehtovém studiu s příjmem 40 až 50 000 Kč měsíčně, dle práce občas přispívá na domácnost, na brigádách si vydělá asi 15 000 Kč měsíčně, se synem přítelkyně, občanem EU, sdílí společnou domácnost, v České republice nemá žádné vazby, ve vlasti má rodiče a manželku se synem, vlastní tam rodinný dům, v případě vycestování bude bydlet tam, bude-li muset, vycestuje dobrovolně, chce se vrátit do vlasti.

9. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 10. 11. 2022 vydalo ve věci závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, e. č. ZS55292, podle něž je vycestování žalobce možné, neboť by mu v případě návratu do vlasti nehrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 z.p.c.
10. Dne 10. 11. 2022 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, nechtěl se k nim vyjádřit ani navrhnout jejich doplnění (záznam o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, č. j.: KRPA-362691-15/ČJ-2022-000022-SV).
11. Následně vydal prvoinstanční orgán (Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy) ve věci rozhodnutí ze dne 10. 11. 2022, č. j.: KRPA-362691-16/ČJ-2022-000022-SV, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let, rovněž neshledal důvody dle ustanovení § 179 z.p.c. znemožňující žalobcovo vycestování; doba k vycestování byla stanovena na 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah v podstatné míře korespondoval s žalobními námitkami, nepřiměřenost doby stanovené k vycestování v odvolání namítána nebyla.
12. Ministr vnitra dne 6. 3. 2023 vydal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, č. j.: MV-29343-2/OAM-2022, jímž potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 11. 2022, e. č. ZS55292, a vycestování žalobce shledal možným.
13. Dne 3. 4. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl při jednání, protože na jeho nařízení žalobce trval. Žalovaná se k jednání nedostavila, žalobce prostřednictvím svého zástupce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a vyslovil přesvědčení o splnění podmínek pro uložení povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a z.p.c., napadené rozhodnutí navrhl zrušit.
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému*

smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

17. Podle ust. § 119a odst. 2 z.p.c. rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
18. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Předně soud neshledal formu uloženého opatření nepřiměřenou. V případě splnění podmínek pro správní vyhoštění nemůže správní orgán volit, jaké opatření uplatní, ale musí o uložení správního vyhoštění rozhodnout. Nic ani nenasvědčovalo splnění podmínek pro uložení povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a z.p.c.
20. Naopak případem, kdy správní vyhoštění uložit nelze, je situace, kdy by se jednalo o opatření nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Uvedenému však nic nenasvědčuje, žalobce má sice v České republice družku, která má syna, občana EU, avšak během svého výslechu žalobce sdělil, že družka se svým synem nejsou překážkou vycestování, žalobce má ve vlasti manželku a vlastního syna a chce jet za nimi, družka má být taktéž srozuměna s jejich rozchodem. Hovořil-li sám žalobce o nedůležitosti svého vztahu s družkou ve vztahu k správnímu vyhoštění, nelze shledat vadou, nebyla-li družka správními orgány vyslechnuta. Soukromé vazby v České republice má pak žalobce velmi slabé, nemá zde majetek, zdravotní pojištění, závazky, pohledávky ani žádné vazby, pracuje toliko brigádně, dle jeho vlastních slov není dána překážka znemožňující mu vycestování; pouhá dlouhodobost pobytu na území České republiky nepřiměřenost správního vyhoštění nezakládá. Správní orgány vyhodnotily přiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce dostatečně, ve svých rozhodnutích nejsou povinny výslovně hovořit o každém kritériu přiměřenosti, zvláště když žalobce v České republice dle vlastních slov žádné významné vazby nemá. K danému problému se vyslovil též Nejvyšší správní soud v právní větě k rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j.: 8 As 109/2013 – 34: „Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“ Vzhledem k minimálním soukromým vazbám a rodinným vazbám označeným za irelevantní samotným žalobcem, bylo posouzení přiměřenosti správního vyhoštění, které prvostupňový orgán provedl na s. 2 až 4 prvoinstančního rozhodnutí, více než dostatečné a žalovaná jej v napadeném rozhodnutí k žalobcovu odvolání správně aprobovala. Posouzení správních orgánů není vadné, tím méně nepřezkoumatelné, pozornost byla věnována všem relevantním

aspektům, odůvodnění není omezeno na zázemí žalobce ve vlasti, ale věnuje se též jeho vazbám k České republice. Soud doplňuje, že ani uložení povinnosti opustit území dřívějším rozhodnutím ze dne 12. 2. 2021, č. j.: KRPA-40157-11/ČJ-2021-000022-50, nebylo odůvodněno soukromými či rodinnými vazbami, ale nevycestováním po skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, tedy okolnostmi, které u žalobce nyní přítomny nebyly. Námitka tudíž není důvodná.

21. Nepřiměřenou neshledal soud ani délku správního vyhoštění, resp. neshledal vybočení z mezí správního uvážení ani jeho zneužití. Prvostupňový správní orgán posoudil hlavní aspekty a uložení správního vyhoštění v délce dvou let, tedy spodní polovinu zákonné sazby, řádně odůvodnil, přihlédl mj. k délce a závažnosti protiprávního jednání. Žalobce měl mnoho možností vycestovat z České republiky, čehož však nevyužil a v rozporu s dřívějším rozhodnutím o povinnosti opustit území v České republice setrval. Žalobce nerespektoval rozhodnutí o povinnosti opustit území, následně zde pobýval nelegálně více než rok a půl, jeho nelegální pobyt skončil až ve chvíli, kdy jej zastavila policejní hlídka pro podezření z přestupku řidiče vozidla, v daném kontextu bylo správní uvážení stran délky správního vyhoštění aplikováno zákonným způsobem.
22. Řádně bylo aplikováno též správní uvážení ohledně doby stanovené k vycestování. Dle prvostupňového orgánu žalobce vlastní platný cestovní doklad, doba je dostatečná k tomu, aby si žalobce mohl vyřídit všechny záležitosti potřebné k vycestování. Soud se s uvedeným posouzením ztotožňuje a dodává, že dobu k vycestování je možné stanovit i pouze v délce sedmi dnů, žalobci byl dán prostor mnohem velkorysejší, navíc má ve vlasti zázemí, naopak v České republice významné vazby nemá, doba stanovená k vycestování je proto více než dostatečná.
23. V mezích žalobních bodů nedošlo ani k porušení základních procesních ustanovení správního řízení, které žalobce v žalobě obecně uvedl; zásada proporcionality a právní jistoty dotčena nebyla. Soužití s družkou a jejím synem sám označil za aspekt, který nezakládá nepřiměřenost správního vyhoštění; nepáchání trestné činnosti má být samozřejmost, nikoliv ctnost, jíž by se žalobce mohl ve svůj prospěch dovolávat. Napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním je tudíž po všech stránkách přezkoumatelné a zákonné.
24. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort v. r.
samosoudce